

Spådommen

Spåkonen holdt min hånd i et fast greb, hendes hænder var så sprukne, som om at hendes hud kunne skære gennem min hud, men det var katten, der fangede min opmærksomhed. Katten sad på spåkonens skulder og så på mig uden at blinke.

Den havde klare blå øjne, en hvid pels og den så ikke ud som de andre katte, der løb frit mellem markedsboderne. Kattens øjne var blå som havet.

Jeg rev øjnene væk fra katten og så på spåkonen. Hun ventede, hun var vant til at katten var det første som folk lagde mærke til.

Jeg kom til den sydlige region i går aftes. Toget var forsinket, og sammen med en gruppe sælgere besluttede jeg mig for at gå den sidste strækning. De andre var på vej til markedet med deres varer, de bar på store sække med legetøj, brød og halmarbejde. Jeg havde kun min taske i læder, den som jeg altid rejser med.

- Dig, sagde en stor mand som trak en vogn med økser og knive.

Gå i midten, så vi kan beskytte dig, hvis der sker noget.

Jeg gjorde ikke indsigelse. Jeg vidste at jeg med min lange fletning og ternet skjorte så piget ud.

Vi gik i en lang karavane langs togs Skinnerne. Hvedefiolerne, de høje hvide blomster, som landskabet er berømt for, svajede langs grøften. De lugtede stærkt, og jeg rev en håndfuld blomster af for at tygge på dem.

Smagen var som altid fantastisk. Hvis jeg skal være helt ærlig, og det skal jeg vel være, eftersom at jeg kun har en chance for at

fortælle denne historie, så er blomsterne en af årsagerne til at jeg altid kommer tilbage. Blomsterne og havet.

Ved skumringstid var karavanen fremme ved torvet, månen steg op over hustagene, og uden et ord delte den lange række af mennesker sig.

Måske er det derfor, at jeg kan lide at rejse. Man deler en stund sammen med andre mennesker, uden at man nogensinde behøver at møde dem igen.

Jeg fandt et værelse med balkon ud mod stranden. Far og jeg sov i det samme værelse inden han efterlod mig, og nu da han var borte, havde jeg taget over.

Den tandløse kvinde sad udenfor på sin stol og rakte hånden frem, da jeg ankom. Det var ikke for at hilse, for i denne del af landet rører man ikke ved hinanden. Jeg lagde en sølv mønt i hendes hånd.

Jeg faldt i søvn næsten med det samme.

At sove ved havet er både beroligende og foruroligende. Bølgernes rytme mod stranden er døsig, men lyden er også uroskabende. Når man er søvnløs i den sydlige region, så tæller man ikke får, man tæller bølgerne som slår mod stranden.

Jeg vendte mig i sengen og tænkte på dybet, og at det var der jeg burde være. Imens jeg sov vidste jeg, at jeg gik glip af hundredvis, måske endda tusindvis af perler.

Jeg begav mig til markedspladsen lige så snart jeg vågnede. Den håndfuld af hvedefioler som jeg havde spist aftenen før holdt mig stadig mæt. Jeg måtte finde Marko, han ventede på mig.

Spåkonen stod pludselig foran mig, uden at jeg så hvor hun kom fra. Hun tog fat i min hånd, inden at jeg kunne nå at forhindre hende i det.

Katten vendte sit hoved samtidig med konen. De så begge på

mig med hovedet bøjet, og næsten ubemærket rystede først katten og derefter konen på hovedet.

- Du vil blive mærket, sagde konen.

Hun havde så klar en stemme, at den skar gennem de forhandlinger, der blev foretaget på markedspladsen.

Katten rynkede på næsen som om at jeg lugtede dårligt, imens forsøgte jeg at trække min hånd fri.

- Du vil blive mærket af en ...

Hun stoppede op og så på katten, som langsomt bevægede hovedet op og ned.

- Det er noget du kommer til at længes efter, det er noget du må have ... noget stort.

Jeg ville havet tysset på hende, da hun ikke behøvede at råbe, men jeg sagde ingenting og hun fortsatte.

- Det vil drive dig langt bort og måske hjem igen. Måske endda til et helt andet sted.

Hun slap min hånd. Katten hoppede ned fra hendes skulder og de møvede sig forbi mig på det smalle fortov.

- Vent, råbte jeg efter dem. Hvornår kommer jeg til at blive mærket?

Konen standsede, men vendte sig ikke om. Katten fortsatte med at gå, og jeg kunne kun se halen imens jeg talte.

- Er det min tur nu?

Konens røst var så høj, at jeg kunne høre hendes svar, selvom at hun ikke kiggede tilbage på mig.

- Det ved man aldrig.

Lige så pludselig som hun dukkede op, forsvandt hun igen. Jeg gned hånden mod benet, for at fjerne den sviende følelse.

De folk som passerede mig skubbede til mig, jeg rettede mig

op og så ud mod havet. Jeg måtte huske hvorfor jeg var her.

I samme øjeblik så jeg Marko, som stod i udkanten af markedspladsen. Han smilede ikke, det gjorde han næsten aldrig, men han nikkede langsomt, da jeg nærmede mig. Det var længe siden vi sidst havde set hinanden, og uden et ord hjalp vi hinanden med at få båden ud på vandet.

På havet

Marko styrede direkte ud på havet. I dag var det mørkeblåt, det skiftede farve som himlen, og de hvide skyer blev reflekteret i overfladen. Jeg sad forrest i båden og kiggede på bølgeskummet. Vandet var klart, men så tæt på land som her fandtes der ikke flere perler, de var blev fundet for lang tid siden.

Båden var en normal fiskerbåd, sådan en som alle anvender I denne del af landet. Det turkise sejl var lappet sammen flere steder, men Marko følte sig sikker. Ligesom som jeg kunne finde rundt i skoven på min hjemegn, hvor jeg kendte til hver sten og sti, på samme måde kendte han til havet.

Kun hans fingerspidser rørte ved roret, og sådan navigerede han smidigt omkring sten og grund, inden vi kom ud på åbent hav.

Da vi passerede havnemolen, så jeg flere både, som havde samme kurs som os. Det var en flot dag og ingen perlefiskere kunne blive på land, da vi vidste hvad vi kunne finde i dybet. Ingen båd var synlig foran vores, jeg var den første som altid.

Mange perlefiskere var ligesom jeg ankommet til sæsonen. De havde efterladt deres hjem, for at tage en kort tid til den sydlige region. I bådene fandtes perlefiskerne fra de østlige bjergregioner og de vestlige landbrugsregioner. Jeg var den eneste fra min egn som var i norden.

Jeg ønskede ikke at tænke på den nordlige region. Min hjemegn havde grønne skove og en himmel, som lå så lavt, at det lignede at den lå i trætoppene. Nord havde aldrig rigtig føltet som hjem for mig.

I stedet tænkte jeg på spåkonen og hendes kat. Ikke før nu

indså jeg, at katten havde den samme farve øjne som sejlet, der strakte sig over mit hoved.

Jeg vidste hvad jeg ville have, det har jeg altid vidst. Men spådommen indebar noget andet, noget jeg både havde længtes efter, der ville komme til at ske og noget som jeg samtidigt frygtede. Jeg måtte være klar.

Mine tanker blev afbrudt af Marko, som rømmede sig. Han nikkede mod en kurv, som stod op mod masten.

Marko havde en kone med rødt hår og opsigtsvækkende korte ben. Hun nåede mig kun til brystet, og jeg var endda ikke særlig høj. Efter hver sæson inviterede Marko mig hjem til sin familie. Deres fem børn hoppede rundt om bordet, mens konen stod ved maden og rørte i gryden med tomat, fennikel og muslinger. Sådan huskede jeg hende normalt, når jeg ikke fik tilstrækkeligt med mad under de kolde nætter i bjergkæderne i østen, eller når jeg var tørstig under de varme dage på marken i vesten.

Det eneste som kunne slå hendes muslingegryde var hendes sandwich. Brødet var bagt på et mel, som var lavet af tørrede hvedefioler blandet med krydderier fra hendes have, som tilsammen gjorde at smagen blev så stærk, at der næsten ikke behøvedes pålæg.

Jeg vidste endda, at der i kurven var sandwich med alt slags tilbehør: tørret pilgrimsmuslinger, røget laks, honningsild og røræg.

Marko observerede mig, da jeg rakte under den hvide linnedug og kunne dufte indholdet. Jeg vidste, at han ville berette alt for sin kone om aftenen, det var hendes belønning at vide, hvor glad jeg blev.

Jeg åbnede madpapiret og tog en stor bid. Munden blev fyldt med smagen af gravad ål og agurker, og jeg nød hver en mundfuld.

Smagene fik mig til at mindes hver gang, at Marko og jeg var taget ud på havet. Det første år var da jeg kun var et barn. Dengang sad far ved siden af mig, han pegede på sejlet og snakkede om vindstyrke og fyrtårnenes kendetegn. Når vi skulle spise, lod han mig altid vælge en sandwich først.

Marko indså tidligt, at jeg vidste hvad jeg lavede, han forstod at man ikke fik den slags skader jeg havde, medmindre man havde erfaring under overfladen. Han havde set mig dykke med min far.

Jeg pakkede den næste sandwich ud og kunne genkende smagen af peberrod og østers, min favorit. Da jeg åbnede øjnene, havde Marko lagt for anker. Han havde øjnene låst på et punkt langt borte i horisonten og nikkede langsomt, som om at hans hoved gyngede i takt med bådens bevægelse.

Dette var endnu en god ting ved Marko, han vidste når han skulle se på mig, og når han skulle lade være.

Udstyret havde været pakket væk siden sidste sæson, og dykkerhætten var stiv fra saltvand, jeg måtte rette den ud, inden at jeg kunne trække den over hovedet. Stoffet føltes let mod mine skuldre, og jeg tog lugten ind af tang og gummi.

Dykkerhætten var det dyreste udstyr jeg ejede, det var svært at finde en så vellavet som min. De bedste dykkerhætter blev lavet af dronningens håndværkere. Materialet var tyndt og lagde sig tæt omkring huden, men man kunne stadig trække vejret normalt. Skærmen foran øjnene var så klar, at man glemte at den var der.

Far fortalte aldrig, hvordan han kom sig over det. En dag tog han bare dykkerhætten ud af posen og gav den til mig.

Marko fandt trææsken frem under sædet. Vi vidste begge to, at æsken vil blive fyldt med perler, inden at dagen var omme.

Jeg var den bedste perlefisker i hele landet. Det siger jeg ikke

for at prale, uden at det er sandt. Inden dagen var slut, ville æsken blive fyldt med røde, blå og gule perler, mens de andre fiskere ville vende hjem med halvfulde æsker.

Eftersom mine perler havde de stærkeste farver, dem som gør sig flottest i halskæder, i kroner og i ringe, var det også mig som ville få den højeste pris på torvet om aftenen.

Jeg satte mig på rælingen med ryggen mod havet og lod mig falde bagover.

Jeg sank som en sten, inden jeg vendte mig om og tog nogle kraftige tag med benene, for at komme længere og længere ned mod bunden.